

Zwölf kleine Praeludien

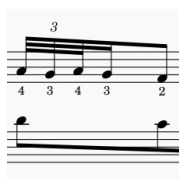
(BWV924 - 930, 939-942 und 999)

Präludium Nr. X D Dur, BWV 936

Johann Sebastian Bach
(1685 - 1750)

Deze prelude in D majeur is de vierde van de “Sechs kleinen Präludien für Anfänger auf dem Klavier”, die in Bachs tijd al in meerdere exemplaren onder deze titel verschenen. De kleine stukjes zijn hoogstwaarschijnlijk gemaakt in de tijd van Bach in Köthen, dus in de jaren tussen 1717 en 1723.

Een melodisch, later bedachte bovenstem wordt begeleid door een doorlopende bas, een "basso continuo". De middenstem, die de harmonieën op belangrijke punten contrapuntisch aanvult, kan in eerste instantie wat zachter worden gespeeld, je zou daar een meer gedragen klank laten ontstaan. - Voor de uitvoering van de baspartij helpt het om de klank van een viola da gamba of cello voor te stellen. U kunt bijvoorbeeld kiezen voor een portato-articulatie, d.w.z. een mix van staccato en legato, waarbij de afzonderlijke noten worden ingekort en van elkaar gescheiden, maar tegelijkertijd een samenhangende lijn vormen. Het is echter ook denkbaar om de afzonderlijke zinnen zorgvuldig in legato samen te vatten - de speler kan hier zelf beslissen. - In het tweede deel van maat 21 imiteert de middenstem het thema; dit kan hoorbaar worden gemaakt door de respectievelijke stemmen duidelijk te markeren. De climax van de spanning is de zesde sprong in maat 37, die met de juiste dynamiek en articulatie effectief kan worden voorbereid. Het onderwerp komt weer voor in maat 45. Voor de laatste cadens wordt een laatste descrecendo aanbevolen.

♩ = 80

7

12

16

huckle berry

hu ckle be rry

21

1 LH 1 RH

26

goose be rry huckleberry

goose be rry huckleberry

goose be rry huckleberry

31

goose be rry huckleberry

goose be rry huckleberry

goose be rry huckleberry

35

14 5

39

4

1

5

3 2 3 5 3 5

3 1 2 4

1 5 1

5

5

44

2 1 2 3

1 2 3 1

3 5

3 4 5 3

2 5

1 4 3 4 3

5 3 2

1 3 2 4

1 4 3 2

5 3 2 1

5 2 2 1